

med til at stryge Ordet „Højnelse“ i det foreliggende Lovforslag, fordi han ikke derigennem vilde række Spekulationen, om jeg saa maa sige, en hjælpende Haand. Det forekommer mig ikke, at det betyder saa forfærdelig meget, naar Erhvervsministeren, efter at man har slettet dette, erklærer, at det, man tilstræber, er den ærlige Krone. For Resten vil jeg sige, at det forekommer mig ogsaa, at selve den Betænkning, som foreligger fra Folketinget, indeholder den samme Inkonsekvens: man er altsaa gaaet med til at stryge disse Ord i selve Forslaget, men naar man kommer til Betænkningen, siger man, at der er et overvejende Flertal, ikke mindre end tre Partier, som afgjort holder paa, at det drejer sig om at komme tilbage til den ærlige Krone. Nu lagde jeg Mærke til, at den højtærede Erhvervsminister gjorde opmærksom paa, at i Virkeligheden var det langt overvejende Flertal stemt derfor, og som Motivering herfor nævnte han de Erklæringer, der foreligger. Den højtærede Minister brugte det Udtryk, at der indenfor Erhvervene herskede fuld Klarhed. Ja, jeg har aldrig set en saa uhyre Bunke af Uklarhed som den, der findes i disse Erhvervs Erklæringer. Jeg har med Flid, kan jeg gerne sige, studeret disse Erklæringer, og jeg maa maaske med den højtærede Formands Tilladelse citere blot ganske enkelte af dem. Dersom vi begynder med den første Erklæring, som er afgivet af — jeg havde nær sagt den camouflerede Statsbank, som man kalder for Landmandsbanken, ser man, at der i den til Slutning siges: „Vi er, som sagt, ganske klare over, at en Stigning til den gamle Guldparitet ikke kan naas uden Ofre for vort Samfund, og at særlig en stor Del af den danske Industri vil lide stærkt ved dette Skridt; vi vilde derfor mene, at det maaske vil være nødvendigt, at den danske Industri fra Statens Side faar en vis periodisk Støtte overfor den udenlandske Konkurrence.“ Hvad vil det sige? Det vil sige, at de vil være med til, at vi skal have Kronen op i Pari, men saa maa de paa den anden Side kræve nogen Beskyttelse. Dette er kort og godt det, der er Meningen med den Skrivelse. I Dansk Dampskibsrederiforenings Erklæring — jeg tager altsaa nogle af de største Erhverv — udtales det: „Hvad særlig Skibsfarten angaar, vil de paa pegede Vanskeligheder i Forbindelse med det overordentlig slette Fragtmarked sikkert medføre, at Rederierne bliver nødsaget til at oplægge store Dele af deres Tonnage, medmindre der kan tilvejebringes et rimeligt Forhold imellem Indtægter og Udgifter.

Da det sikkert ikke i nær Fremtid lader sig gøre at forøge Indtægterne — i hvert Fald ikke ved Foranstaltninger fra det danske Samfunds Side, thi Fragtmarkedet er internationalt —, maa Virkningerne af Kronestigningen først og fremmest søges afbødet ved Begrænsning af Udgifterne.“ Og dansk Sejlskibsrederi-Forenings Udtalelser gaar i Virkeligheden ud paa det samme. Det hedder her kort og godt, at „en fortsat Stigning af Kronen, da Fragterne har Tendens til at falde, vil yderligere vanskeliggøre Sejlskibsrederiets Stilling“. Til sidst vil jeg gerne citere en Udtalelse af Erklæringen fra Landbrugsraadet: „Med en Pris paa Sterling i det danske Marked af ca. 25,60 danske Kroner, saaledes som Sterlingprisen var omkring Midten af Juni Maaned d. A. mod den 1. September, 19,60 Kr., eller en Nedgang paa ca. 23 pCt., andrager det Mindrebeløb i Kroner, hvortil de ved Landbrugseksporten hjembragte Sterlingbeløb omdannes, ca. 6 Mill. Kr. ugentlig. Hertil kommer endvidere, at Kronestigningen virker paa samme Maade overfor den danske Landbrugseksport mod Syd, der andrager ca. 30 pCt. af den samlede Eksport, hvorefter det Mindrebeløb i Kroner, der paa Grund af Kronestigningen fremkommer ved Omdannelsen til Kroner af Eksportindtægten, andrager ca. 8 Mill. Kr. ugentlig. Dette kan Landbruget ikke bære.“ Dette er Landbrugets Syn paa Sagen. Og trods alt resulterer det i, at man siger: Vi skal have Kronen i Pari. Ja, forstaa det, hvem der kan, jeg kan det ikke, thi det forekommer mig, at Præmisser og Konklusion i saa godt som ingen af disse Erklæringer i nogen som helst Grad svarer til hinanden. Man argumenterer for det stik modsatte af det, man vil, man ender — havde jeg nær sagt — i Virkeligheden i sin egen Modsætning. Det er altsaa saadan, at man, samtidig med at man kræver Kronen bragt i Pari, især for Industriens Vedkommende, siger: Det er vi villige til, for saa vidt der er Mulighed for, at vi kan faa nogen Beskyttelse, men ellers vil det være forfærdelig vanskeligt. Og vanskeligt vil det ogsaa blive for Skibsfarten saavel som for Landbruget.

Hvad er da Grundlaget for det stærke Krav, som findes i store Kredse af Befolkningen og indenfor alle Partier? Indenfor de andre tre Partier staar jo langt den overvejende Del af Partiernes Medlemmer som Tilhængere af Parikursen. Hvad er da Grundlaget for det Krav, man her stiller? Forholdet ligger saaledes, som jeg sagde før, at det for det første fra Industriens Side